

1949: ez történt MAGYARORSZÁGON

Dolgozó népünk évről-évre fokozódó bizalommal, növekedő optimizmussal halad a Szovjetunió felszabadító műve nyomán felemelkedésének, boldogulásának útján. Amikor a magyar dolgozó nép egy esztendővel ezelőtt hároméves tervünk utolsó esztendejébe lépett, az újévi számvetésnél büszkén, jogos optimizmussal állapíthatta meg, hogy a munkásosztály egységes pártja, a Magyar Dolgozók Pártja vezetésével új, egyre nagyobb sikerek küszöbéhez érkezett, előrehaladásának irama, életszínvonalának emelkedése fokozódik. Milliókban vált tudatossá, hogy „van hán-zánk, van mit védenünk”, hogy a hatalom a dolgozó népe, a dolgozó parasztsággal szövetséges munkásosztályé! Végérvényesen eldőlt a kérdés, merre haladjunk: a — „polgári demokrácia” útján a népelnyomás rendszere, a burzsoázia diktatúrája, az imperialista rab-szolgaság nyomora felé, vagy a népi demokrácia útján, a Szovjet-unió oldalán a szocializmus felé, az embernek ember által való kiszákmányolásától mentes, szabad, boldog társadalom megvalósítása felé. A magyar dolgozó nép színtárdan a népi demokrácia útjára lépett arra az útra, amelyet a marxizmus-leninizmus elméletének fényszórójával Rákosi Mátyás „A népi demokrácia problémájáról” című cikkében (jan. 16.) élesen megvilágított: „... a népi demokrácia olyan állam, amelynek segítségével a Szovjetunió győzelmeinek eredményeként és a Szovjetunióra támaszkodva a dolgozó nép a munkásosztály vezetésével halad a kapitalizmusból a szocializmus felé.

A népi demokrácia funkciójára nézve proletárdiktatúra szovjet forma nélkül.” S ebben az értelemben népi demokráciánk a legszélesebb demokráciát, az emberi szabadságjogok teljesítését jelenti a dolgozó nép számára, a tömegök tevékeny bevonásával az államvezetésbe, de ugyanakkor a nép kemény öklét, a proletáriátus diktatúrájának következetes érvényesítését jelenti népünk ellenségeivel szemben, azokkal szemben, akik demokratikus vívmányaink, szabadságunk ellen törnek.

Ezt a tanulságot szolgáltatta az imperialisták magyarországi főügynökségének, a „fekete reakció” összeesküvésének felszámolása, ezt az igazságot tárta fel a nép igazságszolgáltatása a világhírhelyesemény nagy nyilvánossága előtt lefolyt

Mindszenty-bűnper

főtárgyalása során (február 3—február 8.). Hiába állt heteken-hónapokon át népi demokráciánk az imperialisták rágalmainak, hazugságainak pergőtűzében, hiába fogtak össze a világ minden rendű és rangú reakciói, hogy lehadzudják, elködösítsék a Vatikántól az amerikai hadügyminisztériumig a fél világot behálózó csehszövések szálainak szövetségét, — a „Sárga könyvben” nyilvánosságra hozott írá-

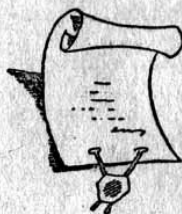
sos dokumentumok, levelek, kémjelentések, amelyek írói és címzettjei között ott szerepelt *Montini* vatikáni államtitkár, *Spellman* newyorki érsek, *Royall* USA hadügyminiszter, *Chapin* amerikai követ, csakúgy mint a hazaáruló Mindszenty és bűntársainak beismerő vallomásai teljes és megdöbbenítő valóságában tárták fel a habsburgista - horthysta - feudális-nagykapitalista összeesküvés részleteit és összefüggéseit az amerikai imperialisták gyarmatosító törekvéseivel.

A hazaáruló főpap és cinkosai vallásos mezbe öltöztetett, népelelmes bűncselekményeinek leplezése egész dolgozó népünk számára megmutatta: békénket, szabadságunkat, függetlenségünket, csak a Szovjetunió barátságára támaszkodva, minden hazafias és alkotó erő összefogásával, a munkásosztály vezetésével tudjuk biztosítani. Mindszentyék háborúra spekuláltak, — dolgozó népünk az imperialista rágalmak elleni szoratos tiltakozó gyűlésein a béke megvédésének elszánt akaratával felelt rá. Mindszentyék a város és falu dolgozói között mesterséges ellentéteket igyekeztek szítani, a dolgozó osztályok szembeállítására törekedtek, — népünk azzal felelt erre, hogy a Magyar Dolgozók Pártja, Rákosi Mátyás mögé felsorakozva megszilárdította a munkásosztály, a dolgozó parasztság, a dolgozó kisemberek szövetségét. Szoros egységben tömörült pártja mögé, mely a tagfelülvizsgálattal megtisztította sorait az osztályidegen elemektől, megjavította szociális összetételét, továbbfejlesztette élcsapat jellegét, hatalmasan megnövelte tekintélyét és ezzel vitathatatlanná tette vezetés szerepét a népi demokrácia erőinek összefogásában. Megalakult

a Magyar Függetlenségi Népfront

(február 1.), amely a proletár vezetés önkéntes elismerésén épült, amelyben a pártversengés helyére a közös munka lépett és a széthúzás helyére a fegyelem a közös célok szövegezésében. A Függetlenségi Népfront közös céljait megalakulásakor Rákosi Mátyás, a Népfront elnöke így határozta meg: „minden alkotó erő mozgósításával biztosítani dolgozó népünk fejlődését a szocialista átalakulás útján” — és — „köztársaságunkat népköztársasággá kell továbbfejlesztenünk.”

A „fektete reakció” felett aratott győzelemünk, az építő nemzeti örök tömörítése nemcsak a népi demokrácia rendszerének belső megerősödését eredményezte, hanem emelte nemzetközi tekintélyünket, megmutatta szilárd helyzetünket a béke táborában, — hogy mint dolgozó népünk szeretett vezére a Függetlenségi Népfront első kongresszusán (március 15.) mondotta: „a mi országunk nem rés, hanem erős bástya a béke frontján.”

A békefront reáncsós frontszakaszának további megerősítését jelölte, hogy Zápotocky miniszterelnök vezetésével cseh-szlovák kormányküldöttség

érkezett Budapestre (április 14.) barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási szerződés aláírására.

Politikai sikereinket gazdasági eredményekkel,

a termelés frontján

aratott győzelmekkel erősítettük. Nemzetgazdaságunk gyorsiramu fejlődését mutatta az országgyűlé-

sen az új költségvetés benyújtása (január 17.), amely 3.320 millió forintos előirányzatával csaknem tizennégyszerese szabad országunk első (253.7 millió) és több mint négyszerese az előző (800 millió) állami költségvetésének. Ipari termelésünknek lendületét fokozta az új kollektív szerződés megkötése (január 15.) és a normarendezés, amely együttesen biztosította a nemzetgazdaság termelő erejének tervszerű fejlesztését, a termelés emelését, a dolgozók anyagi és kulturális jólétének fokozását. Az új normákat is csakhamar túlszárnyalják munkásosztályunk élenjárói, az új munkaerkölcsh szülői, élmunkásaink, újtíóink. A diósgyőri vasgyár dolgozói versenyre hívták az ország munkásait (február 19.) az önköltség csökkentéséért, az anyagtakarékosságért, a selejt leszorításáért, a gépállások megszüntetéséért. A Szakszervezetek Országos Tanácsa, majd a Nagybudapesti Pártbizottság felhívása után megindult az új szocialista munkaverseny (március 1.) a szocializmus építésének tudatos meggyorsítására. A munkaverseny szervezését tekintik elsőrendű feladatuknak az új üzemi bizottságok, amelyek megválasztása során (március 7—15.) a dolgozók legjobbjaikat küldték az üzemi szakszervezeti bizottságokba

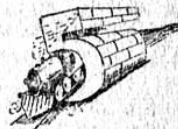
Az ipari munkássággal párhuzamosan versenyzett a falu is: a tavaszi szántásvetési terv teljesítéséért, a dolgozó nép nagyobb darab és jobb kenyérének biztosításáért. A mezőgazdaság tervének teljesítése kemény harcok között folyt. az osztályharc élésekedett, a falun a kulákok szabotáltak és mesterkedéseikkel a középparasztságot is megpróbálták szembeállítani a dolgozó nép közös érdekeivel. Rákosi Mátyás az MDP Központi Vezetőségének ülésén (március 5.) elhang-

zott nagy beszédében a hármast lenini jelszó alapján megvilágította a helyes parasztpolitikát: „vaskézrel sujtani a kulákra, következetesen erősíteni a szegényparasztot, tetteikkel támogatni a középparasztot.” Ugyanebben a beszédében felvázolta a jövő nagyszerű távlatait, öt éves tervünket, amelynek megvalósításával „hazánk iparosodó mezőgazdasági országból fejlett mezőgazdasággal rendelkező ipari országgá válik”.

Felszabadulásunk negyedik évfordulóján (április 4.) megjelent az MDP Központi Vezetőségének határozata

az Öt éves Tervről,

amelyet a nemzet nyilvánossága elé terjesztett széleskörű megvitatásra. Munkásosztályunk, dolgozó parasztságunk, értelmiségünk az öt éves tervet, a jómódú erős, művelt, szocialista Magyarországot építésének tervét forró lelkesedéssel tette magáévá. Vállalta három éves tervünk két év és öt hónap alatt való teljesítését, hogy lezárva az újjáépítés történelmi szakaszát, hozzákézdjen az újat-építés tervének megvalósításához, amely meggyorsítja, az ország iparosítását, felszámolja mezőgazdaságunk elmaradottságát, népünk életszínvonalát a háborúelőttinek több mint másfélszeresére emeli, megszünteti a volt uralkodó osztályok műveltségi monopóliumát és megteremt a döntő gazdasági és társadalmi feltételeit a város és a falu közötti különbség fokozatos megszüntetésének. Dolgozó népünk magáévá tette azt, amit Gerő Ernő az öt éves tervről szóló beszédében (április 13.) mondott, hogy „a sikerért, az eredményekért keményen meg kell dol-

gozunk, takarékoskodunk kell azzal, amink van.“ Szívvel-lélekkel tette magáévá, mert tudja, hogy az ipar termelékenységének emelése, az önköltségsökkentés, az új gyárak, új vidéki ipari centrumok létesítése, a mezőgazdaság gépesítése, gépállomások százai és traktorok ezrei, a községek villamosítása, az új iskolák, kollégiumok, napközi, óvodák, fürdők, sportpályák, színházak, mozik, könyvtárak, kórházak, üzemi rendelők, egészségházak, üdülők százai és ezerai mind őt, a dolgozó anyagi és kulturális felemelkedését szolgálják és a „legfőbb érték a dolgozó ember“ elvét váltják valóra.

Amikor a Magyar Függetlenségi Népfront elnöksége (április 6-án) felkérte a kormányt, hogy a házában az 1947-es választások óta bekövetkezett alapvető változások, a politikai erőviszonyok döntő megváltozása következményeként tegyen javaslatot az országgyűlés feloszlására és az

új országgyűlési választás

kirására, — népi demokráciánk eddigi hatalmas építőmunkájának, az ötéves terv programjának és békepolitikánknak jóváhagyását kérte. A köztársasági elnök feloszlatta az országgyűlést, a Függetlenségi Népfront elnöki tanácsa határozatot hozott, hogy a Népfrontba tömörült pártok és tömegszervezetek közös listával indulnak a választáson (április 12.). Megjelent a Függetlenségi Népfront választási felhívása (április 17.), amely ismertette az építő nemzeti erők összefogásának programját: „Ötéves terv, béke, függetlenség, ez a mi programunk a választásra, a munkára a kormányzásra. Szavazzatok egy emberként a Magyar Függetlenségi Népfrontra!”

A népfront választási küzdelmét Rákosi Mátyás angyalföldi beszéde nyitotta meg (április 19.). „Ami Kossuth, Petőfi, Táncsics száz esztendővel ezelőtt zászlajukra tűztek, de nem tudták megvalósítani, azt mi most végre tudjuk hajtani és tovább tudjuk fejleszteni, ha élünk a történelemadta lehetőségekkel“ — mondotta. Az a hatalmas országos visszhang, amely a Rákosi-beszédet fogadta, a Párt és a népfront több ezer választási gyűlése bebizonyította, hogy a magyar nép megértette nagy tanítójának szavait, azt, hogy kedvező történelmi helyzetben vívjuk harcunkat, mert harcunk együtt halad az egész haladó világ küzdelmével, mert mellettünk áll a Szovjetunió és a bölcs, a szeretett Sztálin!

Május elsején nemzeti ünnepünkön a felvonuló százazrek, az ünneplő milliók hitet tettek a Magyar Dolgozók Pártja és a népfront programja mellett. S a munka ünnepén a demokratikus honvédség káprázatos díszszemléjén megmutakozott az is: dolgozó népünk mennyire összeforrott hadseregével, amely Farkas Mihály honvédelmi miniszter vezetésével békénk, alkotómunkánk erős védőpajzsa lett. A választás „az ország gazdájává lett dolgozó nép számvetése“ (május 15.), minden bizakodó várakozást felülmúlt: a választójogosultak 94,7 százaléka leszavazott s a szavazatok 95,6 százaléka — öt és félmillió szavazati — a Népfront listájára esett. Dolgozó népünk valóban egy emberként adta szavazatát a Függetlenségi Népfrontra és új jelszót tanult meg a választáson: „Eljen a Párt!” Mint Rákosi Mátyás a választásokat értékelő be-

szédeben megállapította az MDP Központi Vezetőségi ülésén (május 31.) „Pártunk vezeti az egész dolgozó népet”. Ugyanakkor Rákosi megjelölte a választás utáni közvetlen feladatokat: fokozni éberségünket a nép ellenségeivel szemben, megvalósítani új népköztársaságunkat és fokozni erőfeszítéseinket, hogy hároméves tervünk minden részlete elérje a kitűzött célt.

A megválasztott új országgyűlés, a nemzeti egység, az alkotó munka parlamentje összeült (június 8.). Az országgyűlés elfogadta a Népgazdasági Tanács létesítéséről szóló törvényjavaslatot és a magyar népgazdaság irányítására hivatott új szerv vezetésével, elnöki minőségben Gerő Ernőt bízták meg.

Megalakult

az új kormány

(június 10.). Miniszterelnök Dobi István, Rákosi Máttyás miniszterelnökhelyettes, Gerő Ernő államminiszter, Farkas Mihály honvédelmi miniszter, Kádár János belügyminiszter, Révai József népművelési miniszter, Marosán György könnyűipari miniszter, Rónai Sándor külkereskedelmi miniszter, Kossa István pénzügyminiszter, Kállai Gyula külügyminiszter, Rátkó Anna népjóléti miniszter, Ries István igazságügyminiszter, Bébrits Lajos közlekedési és postaügyi miniszter, Zsófinyecz Mihály nehézipari miniszter, Erdei Ferenc földművelésügyi miniszter, Darvas József építésügyi miniszter, Ortutay Gyula vallás- és közoktatásügyi miniszter.

Az új kormány, amely összetételében is kifejezi a munkásosztály vezető szerepét, bemutatkozott az országgyűlésen és Dobi István miniszterelnök ismertette a kormányprogramot (június 14.) és a nép parlamentje ünnepi ülésen iktatta törvénybe (június 15.) a

magyar-csehszlovák barátsági szerződést, amelynek ratifikációs okmányait kormányküldöttségünk Prágában (június 23.) kicserélte.

Ugyanakkor, amikor a Csehszlovák Köztársasággal baráti egyetértésben „rendezzük közös dolgainkat”, déli határainkon mind sűrűbbé váltak a szocializmus és a népi demokráciák táborából az imperialistákhoz átvált Titó-banda fegyveres provokációi. Rákosi Máttyás a „Tartós békéért, népi demokráciáért” című lap június elsőjei számában „A jugoszláv trockisták az imperializmus rohamcsapata” címmel írt cikkében leleplezte a Titó-banda aljas szerepét és gyalázatos aknamunkáját, amelyet a háborús uszítók zsoldjában folytattak. Az MDP

Központi Vezetőségének és Központi Ellenőrző Bizottságának határozata (június 16.) a trockista kémcsoport leleplezéséről, — amellyel Rajk Lászlót és dr. Szónyi Tibort, mint idegen imperialista hatalmak kémeit és trockista ügynököket kizárta, — Rajk és bűntársainak letartóztatása újabb csapást mért az imperialisták háborús gyujtogató tervére.

Országos békeértekezletünk (június 17.) félreérthetetlen feleletet adott az imperialistáknak és zsoldosainak. Győzelmes békeakarattal, a béketábor vezető erejéhez, a Szovjetunióhoz való töretlen hűségünket fejezte ki a magyar dolgozók levele is, amelyet a hatalmas békenagygyűlésről intézett, Sztálin generalisszimuszhoz (június 18.). „Mi, magyar munkások, parasztok, értelmiségiek egész néptünk nevében megfogadjuk, hogy szilárdan és megingathatatlanul állunk a Szovjetunió vezette béketáborban”

— hangzott a levél. — „Meggogadjuk, hogy mint eddig, a jövőben is keményen és határozottan visszaverjük az imperialista háborús gyújtogatók s mindenfajta ügynökeik támadásait és provokációit, hogy kérlelhetetlenül leszámolunk az álcázott belső ellenséggel.“

A nagybudapesti pártaktívá határozata (június 25.) tettekké kíváncsolta dolgozó népünk feleletét a trockista árulók sötét szándékaira: „azzal válaszolunk Pártunk és népünk ellenségeinek, hogy élénjárunk a termelő munkában, a szocializmus építésében.“ Az ipari termelés frontján új munkaskerekkel, a hároméves terv telteljesítésének vállalásával, az önköltség további csökkentésével, a minőség javításával szélesítettük ki a Rajk-kémbanda felszámolásával aratott győzelmünket, így azzal, hogy (július 6.) 46 államosított üzemünk 97 és félmillió fölös forgóalapot fizetett be a Nemzeti Bankba. Dolgozó parasztságunk azzal válaszolt, hogy a bő aratás után versenyre kelt a jó termés sikeres begyűjtéséért és széles körben magáévá tette a Szovjetunióban járt nyolcvantagú parasztküldöttségünk egyhónapos tanulmányútjának beszámolóit, tapasztalatait. A szellemi élet frontján pedig azzal válaszoltunk, hogy erőteljes harcot kezdtünk a reakciós háboris ideológia, a nacionalizmus és kozmopolitizmus ellen. Az igazi hazafiság szellemében, Petőfi szellemében ünnepeltük a Szovjetunió és a hajadó világ népeivel együtt szabadságharcunk lángelkű költője halálának századik évfordulóját (július 31.), Petőfi forradalmi álmát váltottuk valóra

a Magyar Népköztársaság Alkotmánya

megteremtésével. A történelmi törvényjavaslat (augusztus 7.), amely népi demokráciánk vívmányait, a

dolgozók jogait és kötelességeit, a szocialista építés alaptörvényeit rögzíti az új alkotmány kereteiben, kimondja, hogy „1. §: Magyarországi Népköztársaság“ és „2. §: A Magyar Népköztársaság a munkások és dolgozó paraszatok állama. A Magyar Népköztársaságban minden hatalom a dolgozó népe.“ A törvényjavaslatot az alkotmány atyja, Rákosi Mátyás terjesztette

az országgyűlés és a nép elé (augusztus 10.) és nagy előadói beszédében (augusztus 17.) megállapította: alkotmányunk a magyar dolgozó nép győzelmeinek eredménye.

Nagy győzelmi jelentés a népköztársasági alkotmányról szóló Rákosi-beszéd: az ipar 91.1 százaléka már az államosított, illetve társadalmisított szektorhoz tartozik, iparunk 30 százalékkal többet termel, mint az utolsó békeévben, a mezőgazdaságon belül a szocializált részleg már a vetésterület 7 százaléka; a nagykereskedelem 93.9 százalékat az állam, a kiskereskedelemben az állam és a szövetkezetek az áruforgalom huszonöt százalékat bonyolítják le. „Uton vagyunk a gazdasági élet minden területén a szocializmus felé!“ — mondotta Rákosi Mátyás. — „A magyar munkás nem kizsákmányolt proletár többé“ — hangsúlyozta — „tulnyomó többsége felszabadult, szocializmust építő munkásokoztállyá változott.“ S győzelmi jelentése végén, idézve az alkotmánytervezet első mondatát, amely a Szovjetunió felszabadító szerepéről szól. Rákosi a hála és szeretet szavaival állapította meg: „Népi demokráciánk minden sikerének, minden eredményének kiinduló

pontja a Szovjetunió felszabadító harca és az a segítség, amelyet a magyarság megértő nagy barátja, a bölcs Sztálin nyújtott és nyújt nekünk.“

Az országgyűlés egyhangú lelkesedéssel iktatta törvénybe (augusztus 18.) a népköztársasági alkotmányt és közfelkiáltással választotta meg augusztus 23.) a Népköztársaság Elnöki Tanácsát: elnökét, Szalkasits Árpádot, két helyettes elnökét: Kiss Károlyt és Nagy Danielt, titkárát: Olt Károlyt, tizenhét tagját: Andics Erzsébetet, Apró Antalt, Balogh Istvánt, Donáth Ferencet, Erdei Mihályt, Harustyák Józsefet, Horváth Mártont, Katona Jenőt, Kovács Istvánt, Mihályfi Ernőt, Nánási Lászlót, Prieszol Józsefet, Rusznyák Istvánt, Seregélyi Józsefet, Szabó Pált Szabó Piroskát és Vig Pált. Ugyancsak közfelkiáltással választották meg az országgyűlés első munkáselnökét, Drahos Lajost.

Az új kenyér ünnepén (augusztus 20.) dolgozó népünk együtt ünnepelte Népköztársasági Alkotmányunkat

a Világifjúsági Találkozón

résztevő több mint 80 ország tizezernyi ifjú küldöttével. Az újpesti stadionban rendezett színpompás megnyitótól (augusztus 14.) a ragyogó zárófelvonulásig és a Hősöktérén megtartott hatalmas zárónagygyűlésig (augusztus 23.) eltelt két hét alatt Budapest a világ ifjúságának vidám, eleven, harcoss fővárosává változott; színházainkban, szabadtéri színpadainkon egymást érték az öt világrész nemzeti kultúrájának dalos-táncos bemutatói, sportpályáinkon a Főiskolai

Világ bajnokság versenyein mérték össze tudásukat az ország legjobb ifjú sportolói, s a Világifjúsági Találkozó minden eseménye, minden megnyilatkozása egy szersmind a világ ifjúságának testvériségét és

a Szovjetunió ifjúságával az élen, a béke megvédéséért folytatott közös harcának legyőzhetetlenségét sugározta. A magyar nép örökre szívébe zárta a sztálini nemzedék, a hős lenini Komszomol képviselőit; a formájában népi, tartalmában szocialista szovjet kultúra ifjú fegyverhordozóit, akik a fővárosban és vidéken estéről-estére izzóhangulatú, tapsviharoktól kísért előadásokon mutatták be fáradhatatlanul a Szovjetunió népeinek felszabadult, magasrendű művészetét. A tízezernyi külföldi fiatal, két hét felejthetetlen emlékeivel távozott, szívében a Hősöktérén tett fogadalommal: „Esküszünk, hogy a békéért és boldogulásért vívott harcot győzelemre viszük!“

A demokratikus világifjúság békeharcának újabb állomása volt — mintegy a VIT folytatásaként — a Demokratikus Ifjúsági Világszövetség budapesti II. kongresszusa (szeptember 2—8.) Az országgyűlés házában lefolyt tanácskozáson nagyjelentőségű határozatok születtek az ifjúság egységéről, nemzetközi együttműködéséről, a béke védelméről.

A magyar nép békéjét, demokráciáját, nemzeti függetlenségét, jobb jövőjét védte meg a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének, Rákosi Mátyásnak az ébersége és államvédelmi hatóságaink jó munkája, amikor leleplezte Rajk Lászlót és kémbandáját.

A Rajk-kémbanda hazaárulási bűnpere

főtárgyalásán (szeptember 16—szeptember 24.) — a világsajtó és a magyar nép képviselőinek jelenlétében — a vádlottak részletes beismerő vallomásai, az elébük tárt súlyos bizonyítékok, a felvonultatott tanúk hosszú sora pontról pontra igazolták a vádiratban feltárt gonoszterteket. Azt, hogy „Rajk László és társai olyan szervezkedést létesítettek, amely célul tűzte ki az alkotmányos törvénnyel biztositott magyar demokrácia megdöntését, Magyarország függetlenségének megsemmisítését, az ország idegen szolgaságba taszítását, Rajk és bandája azt a célt tűzték maguk elé, hogy kiszakítsák Magyarországot a béke védőinek táborából, amely egyedül, biztositéka népünk szabadságának, boldogulásának, országunkat odaláncolják az imperialista háborús frontokhoz, s ezzel az imperialisták csatlósává, játékszerévé alacsonyítják. Ezt a célt megbízóik, a jugoszláv állam mai vezetői, Tito, Rankovics, Kardelj és Gyilasz fegyveres segítségével remélték megvalósítani.

Rajk és bandája meg akarták semmisíteni a magyar népi demokrácia minden nagy vívmányát, a parasztoknak kiosztott földet vissza akarták adni a nagybirtokosoknak, a bányákat, a gyárakat a nagytőkéseknek, a dolgozó nép kezét újra bilincsbe verni és újra hatalomra juttatni a magyar nép nyugalra szokott ellenségeit. Az összeesküvők Magyarországot jugoszláv gyarmattá akarták zulesztetni, annak a Titonak a gyarmatává, aki bandájával együtt megszökött a szocializmus és demokrácia táborából,

átszökött a külföldi tőke és a reakció táborába és ily módon Jugoszláviát az imperialisták csatlósává tette. Rajk és társai tervei mögött is az amerikai imperializmus állott, amely a német és osztrák megszállási zónában már összegyűjtötte láncos kuttyáit, azokat a nyilas, fasiszta, horihysta volt tiszteket, volt csendőröket, akik arra számítanak, hogy mint 1944-ben, újra térdig gázolhatnak a magyar dolgozó nép vérében és újra — ezúttal nem a német fasizmus, hanem az amerikai imperialisták érdekében — áruba bocsáthatják Magyarországot, s ezzel elpusztítsák, megsemmisítsék felszabadulásunk, újjáépítésünk minden eredményét. Rajk László és társai e bűnös, aljas célok elérésére semmiféle gaszágtól nem riadtak vissza... (a vádirat indoklásából).

Népünk igazságszolgáltatása keményen lesújtott az elvetemült banditákra: a hazaárulók elvették méltó büntetésüket!

A Rajk-banda megsemmisítésének tanulságairól a Nagybudapesti Pártbizottság aktívülésén (szeptember 30.) mondott beszédében Rákosi Mátyás hálával emlékezett meg nagy tanítónkról, Sztálinról, „aki azzal, hogy a jugoszláv árulókról kimélelően le rántotta a leplet és biztos kézzel mutatott rá a tennivalókra, bennünket is a helyes útra vitt.” — Ugyanakkor emlékeztetett a sztálini tanításra: „az osztályharc a proletárdiktatúra viszonyai között még elkeseredettebbé válik, mint előtte volt.” Ezért — mint Rákosi mondta — „legyen éber Pártunk minden szervezete, minden funkcionáriusa, minden tagja és ezen túlmenően legyen éber az egész dolgozó nép.”

Rákosinak e szavai csakúgy, mint az egy hónappal ezelőtt a Nagybudapesti Pártbizottság vé-

lasztnányi ülésén (augusztus 13.) elhangzott figyelmeztetése, hogy „a jó pártmunka próbaköve a jó termelés” — lelkes, tettékben megnyilvánuló, a munkafegyelmegszilárdításában, az egyéni munkaverseny kiszélesítésében megnyilatkozó visszhangot váltott ki mind a kommunisták, mind a pártönkivüli dolgozók széles tömegeiből. Hasonló lelkes visszhangra talált a Magyar Népköztársaság kormányának felhívása

az Ötéves Tervkölcson

jegyzésére: „Legyen a kölcsönjegyzés népszavazás az ötéves terv, az ország szabadságának és függetlenségének, a békének megvédése mellett, népszavazás a szocialista építés munkája mellett.” A kormány felhívására a magyar munkásosztály, a dolgozó parasztság és értelmiség a tervkölcson több mint

ötven százalékos túljegyzésével válaszolt (szeptember 30.—október 13.): 752.827.600 forint értékben jegyzett! Szívesen jegyzett tervkölcson, versenyezve, boldogan szavazott a szocializmus építésének ötéves tervére, hiszen a tervgazdálkodás, a hároméves terv eredményeit naponta tapasztalta élet-színvonalának emelkedésében, így a kenyérjegy megszüntetésében (szeptember 1.), a hús és zsír árának jelentékeny leszállításában (október 8.—október 11.). A tervkölcson túljegyzését munkásosztályunk a termelés frontján aratott új győzelmekkel kapcsolta össze: a WM-Martin két év, egy hónap, 25 nap alatt befejezte hároméves tervét és nyomában a gyárak dolgozói egymásután írták levelüket

Rákosi Mátyáshoz: „Jelentjük, hogy üzemünk teljesítette hároméves tervét!” Dolgozó parasztságunk az MDP Politikai Bizottságának határozatát (október 1.) követve nagy lendülettel fogott hozzá, hogy idejében végrehajtsa az őszi szántás vetési tervet.

A tervkölcson túljegyzésével a magyar nép a békére adta szavazatát, a békére, amelyet a világ dolgozóinak százmillióival együtt ünnepelt a Nemzetközi Békenapon (október 2.). A legyőzhetetlen békefront vezető erejét, felszabadítónkat, a Szovjetuniót ünnepelte lelkiesen dolgozó népünk a Nagy Októberi Forradalom 32. évfordulóján (november 7.) együtt a földkerckség minden szabadságszerető, békét akaró nemzetével. Az egész haladó emberiséggel együtt forró hálával és szeretettel készült a magyar nép a Szovjetunió népei és a világ minden dolgozója bölcs vezérének és tanítójának, a nagy Sztálinnak 70. születésnapjára (december

21.). Munkafelajánlással, — amely országos mozgalommá nőtt — fejezte ki szeretetét, hálaát a dolgozó nép nagy vezére, Sztálin iránt. Ugyanakkor kifejezte akaratát, hogy a háborús uszítókkal szemben szilárdan helytáll a Szovjetunió vezetete békefrontban, tántoríthatatlanul hú marad ahhoz a programhoz, amelynek megteremtője a nagy Sztálin; a béke, a nemzetj függetlenség, a szocializmus programjához. Ezt a programot, a szocialista építés programját viszi előre az 1949-es évben kivívott sorozatos győzelmei után az újévben, ötéves tervünk első esztendőjében újabb győzelmek felé a dolgozó magyar nép a béke védelmének reáeső frontszakaszán.